

ווייטו : שיר אָבל

אולי באמת אַתּ יגעה מדי מבכי,
אולי אַתּ צריקה לישון.
נשתיק אפוא אַתּ שיר הצפירים,
קרקור הצפרדעים, טפיחת כנפים.

אל ירגז השמש מנוחת ציניך.
אל תפז הרוח על פני עפעפידך.
אל יצר אותך אדם מתנומתך,
אל יסור צל ארן משנתך.

אולי שומעת אַתּ קול תולעים הרוחשות בשחב,
אולי שומעת אַתּ שרשי העשב היונקים במים,
אולי ימים, אולי ימים לך הצלילים האלה
מקל קולות אנוש מאררים.

עצמי אפוא היטב אַתּ עפעפידך.
אני מניח לך לישון, מניח לך לישון.
חרש אכסוף רגבי עפר צהב,
חרש אפזר אַתּ אפר הנירות הנשרפים.

(עברית: איתמר אבן-זוהר)

וּרְצִין (1280—1354) : חֲזָרִן בְּרוּחַ